

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansant.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (Fotògraf).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marésma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, Ll. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucarella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guamer, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J. Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Marina Estarlich (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC DE LES IMATGES: Eina Edicions SL,
FOTOMECÀNICA: Anón.
IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.
DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984
Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La vaga

El govern de l'estat i els sindicats s'han embarcat en una nova guerra, guerra que ens podria portar a una vaga general, l'assaig de la qual s'anuncia per a aquest mateix mes. La raó de l'enfrontament és la rebaixa de les prestacions de subsidis. Clar i ras: els desocupats cobraran menys del que cobraven fins avui.

No cal dir que és absolutament lògic que els sindicats protesten per això. És per a defensar els assalariats que es van crear i subsisteixen. El seu públic és aquest i no se'ls pot demanar que una mesura de tanta duresa l'accepten sense matisacions tal i com el govern socialista pretèn (segurament des de la comoditat de creure's germà de l'UGT i, com a mínim, veí de Comissions Obreres, les dues centrals majoritàries en l'estat).

De la mateixa manera, però, tampoc ens podem estranyar perquè el govern actue com actua. Vist des de la resta de la Comunitat Europea, la situació dels desocupats subdits de l'estat espanyol és probablement una situació de privilegi. Les lleis d'atur en la resta de la Comunitat són més dures que les d'ací, des de fa anys, i impedeixen situacions com les que es donen de fet en alguns llocs del sud d'Espanya on hi ha gent que ja s'ha acostumat a viure eternament subvencionada pel salari d'atur. Coherentment, aquesta situació ha estat denunciada pels mateixos sindicats que ara demanen que no paguen tots els aturats aquest excés. Treballar és un dret però una mala política ha convertit en alguns llocs el treball en un luxe. No estaria mal si no fos perquè, sobretot, és una necessitat. En qualsevol cas és una situació incomprensible des d'Europa i que cal corregir.

¿Però com corregir això amb la famosa convergència comunitària trucant a la porta? Només cal mirar la situació a Alemanya (el paradís econòmic de la CEE) per a veure que no serà fàcil. També allí aquesta setmana han viscut les pitjors vagues en dècades. La macroe-

conomia i l'economia domèstica responen a criteris fàcilment oposats. I si no discuteix ningú que és necessària l'harmonització de l'espai destinat a ser el Mercat Comú Europeu tampoc no hauria de discutir ningú que cal ser prudents amb l'aplicació de les mesures necessàries per a aconseguir-la. Si l'harmonització va acompanyada de traumes socials intenses no li estem fent cap favor a Europa sinó a l'inrevés. Estarem convertint el que hauria de ser motiu d'esperança en un ogre rancunios. Una Europa sentida pels europeus com una llosa sobre les seues vides és un regal enverinat.

Durant la transició espanyola els sindicats van mostrar una vegada i una altra la seua responsabilitat -fins al punt que tenim dret a preguntar-nos si no van ser excessivament responsables en alguns casos. Són aquests mateixos sindicats els que ara reclamen del govern responsabilitat a l'hora d'aquesta nova transició. El govern, qualsevol govern, faria mal ignorant olímpicament la seua posició. Encara és hora d'explicar-se obertament les premisses d'uns i dels altres i de buscar termes d'acord. Encara és hora, ara quan la vaga general no està plantejada sinó com un punt en el calendari. Arribarà un moment que qualsevol pacte es farà inviable per la força de la confrontació.

